A HATODIK AJTÓ

– Nem akarom, hogy előttem csukott ajtóid legyenek! – válaszolt Judit. – Hiszen elhagytam otthonom, vőlegényem, otthagytam szüleim, testvérem, hegyen-völgyön zokszó nélkül órákig gyalogoltam, csakhogy palotádba jöhessek. Most már minden zugát mutasd nekem, palotádnak minden termét! Hogyan legyen a várad otthonom, ha lépten-nyomon arra kell gondolnom benne, hogy csukott ajtók mögött előttem ismeretlen dolgok rejlenek? Az őrületbe kergetnek majd ezek a csukott ajtók!

– Vigyázz, Judit, a váramra! – mormolta Kékszakállú. – Vigyázz, nem lesz fényesebb már!

– Egy életem, egy halálom, mindent tudni szeretnék rólad! – vágta ki Judit. – Mindent, ami veled történt, mindent, amire emlékszel, mindent, amit megéltél és mindent, amit csak álmodtál! Hogyan élhetnék váradban tudatlanul?

– Judit, Judit, csillapodjál! – suttogta szakállába a herceg.

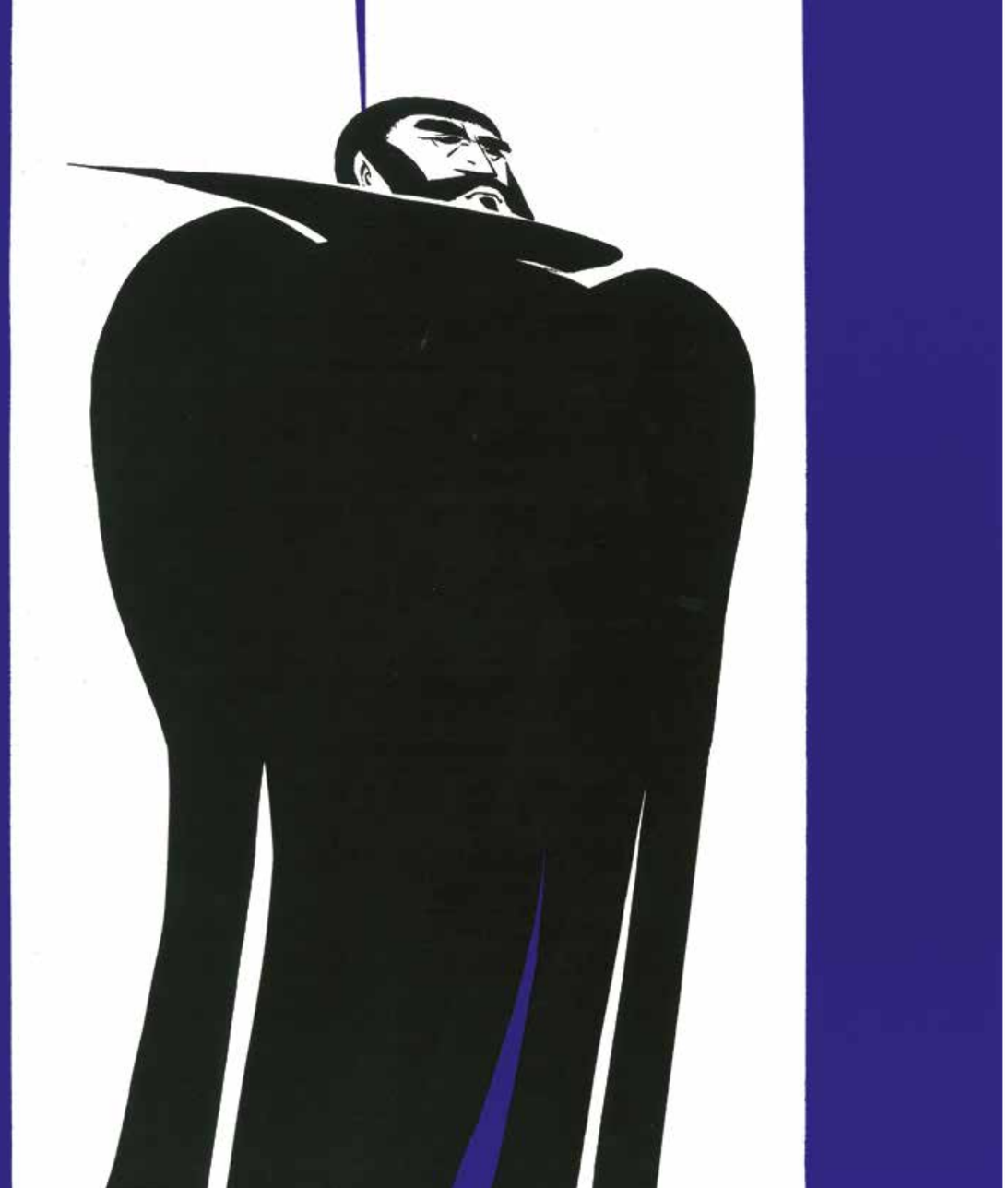

A HETEDIK AJTÓ

Judit könnyesen elfordult, elnézett a fehérlő tó fölött, tekintete átsiklott a messzi havasok, sötétlő fakoronák, nap, hold, csillagok fölött, végigcsuszszant a madárdallal ékes, illatozó virágoskert kanyargó sétányain, céltalanul bolyongott a villogó, szikrázó kincseskamrában, elsötétült a katonásan felsorakoztatott fegyverek között, és fénytelenül megállapodott a kínzókamra tüskés-láncos mélyén.

– Mondd meg nekem, hogy szeretted? – nyaggatta a herceget. – Szebb volt, mint én? Más volt, mint én?

– Ne törődj a többiekkel! – kérlelte Juditot Kékszakállú. – Gyere, inkább simulj hozzám, ölelj engem, adj egy csókot! Az utolsó ajtót nem nyitom ki. Nem nyitom ki! – mormolta a herceg.

– Mondd el nekem, Kékszakállú! – erősködött Judit.

– Judit, Judit, szeress engem! Simulj hozzám, sose kérdezz! – kérlelte Kékszakállú.

HÁROM ASSZONY

Azzal Kékszakállú az immár nappali fényben úszó csarnok közepén a padlóra terítette köpenyét, azon elhelyezkedett, és maga mellé intette Juditot. A lány mellé ült, Kékszakállú pedig mély sóhajjal mesélni kezdett neki.

– Első kedvesemmel majdnem emberöltővel ezelőtt, férfikorom hajnalán hozott össze a sors. Illatos tavasz volt, reggeli sétám közben pillantottam meg őt a harmatos selyemrét határában. Fehér lovon ült, piros palástja a földet seperte, magas, tiszta homlokán ezüstkorona ékeskedett. Orcáján hajnalpír sütött át, röpködtek szőke fürtjei, ragyogott az egész lány, mint a kelő nap. Térdre borultam előtte, úgy kértem, legyen az én mátkám. Nézett rám némán sugaras szemével, majd kezét nyújtotta, és eljött velem. Azóta övé minden hajnalom, övé a lég piros, hűvös palástja, övé a kelő nap ezüst koronája. Világomban ő a kikelet.

Judit feje csüggedten lebicsaklott. Keze szoknyája selymét gyűrögette.